

buitengewoon strenge maatregelen van Majoor Chilworth tegen overtreders; hij had niet verwacht iemand in dit bosch te vinden en hij vroeg zich verwonderd af, wie dit slanke, zwartharige schepseltje kon zijn. Zij zag er niet uit als een dorpsmeisje, noch had zij het uiterlijk van een van de dienstmeisjes van het kasteel. Daartoe zag zij er te armoedig, te slordig uit.

Letty zag, dat hij verbaasd was over haar verschijning en zij lachte flauw. Hij wist niet, dat op de weinige Zondagen, dat hij naar de kerk te Milcombe gegaan was, zij hem vanuit haar donkere zitplaats achter een van de sombere Saksische pilaren, van waaruit zij een prachtig gezicht had op de bank van het kasteel, vlijtig bestudeerd had. Hij wist niet, dat zij eerst afgestooten en daarna aangetrokken was door de kleine bakkebaardjes, die George uit ijdelheid droeg, evenals de hoge, zwarte stropdas, die hij bij voorkeur droeg.

Letty wist, dat zijn blauwe oogen voorzien waren van heel lange oogharen, want hij viel altijd onder de preek in slaap.

Zij bewonderde zijn flinke gelaatstrekken en zij wist zeker, dat hij nooit kaalhoofdig zou worden; hij had buitengewoon weelderig zwart haar.

„Ik heb niet het recht om hier te zijn, dat weet ik,” zeide zij langzaam, terwijl Dawley haar aanstaarde. „Als u wilt, kunt u het aan Majoor Chilworth vertellen, en ik denk, dat hij hier dan nog meer ijzerdraad zal laten spannen en nog meer waarschuwingen laten plaatsen, maar daar geef ik niet om. Dit is de eenige plaats, waar ik mij vermaken kan en ik zal hier blijven komen. Hij kan mij hier niet vandaan houden; en dat zal hij gauw ondervinden, Mijnheer Dawley.”

George Dawley glimlachte.

„Ik moet zeggen, dat u buitengewoon weinig plezier in uw leven moet hebben, als gij deze plaats prettig vindt,” zei hij. „En hoe komt het, dat u mij kent? Ik herinner me niet, u ooit tevoren ontmoet te hebben.”

„Maar ik heb u toch dikwijls gezien,” hervatte Letty. Zij voelde dat zij een beetje opgewonden was. Deze ontmoeting kwam haar zeer wonderlijk voor, het was een vreemde gewaarwording voor haar dat zij heel gewoon aan het praten was met iemand, die altijd zoo ver van haar had afgestaan — even ver wel als de goden verwijderd zijn van de stervelingen. „Ik heb u bespied, op dat terras en in de tuinen. Daarom kom ik juist hier — om u allen na te gaan; om u te zien. Gij zijt allen rijk en voornaam en hebt altijd plezier en ik heb niets, ik ben niets; ik ben slechts Letty Manson. Mijn vader bestuurde de afdeeling van uw bank te Archampton, en gij hebt hem ontslagen en hem net genoeg gegeven om van te leven of gebrek te lijden. Wij wonen te Milcombe, in een akelig nieuw huisje, dat Sol Landon gebouwd heeft, en ik kom hierheen om u te bespieden en ik wou, dat ik dood was, of dat gij allen het waart — het kan mij niet schelen wie.”

Zij sprak buitengewoon vlug, hiertoe aangespoord door

een onweerstaanbaren, vreemden aandrang, dien zij zelf niet kon begrijpen. Zij heeft het nooit begrepen; zij heeft nooit geweten waarom zij door een kracht, sterker dan eenige andere, aangespoord werd om zoo te spreken tegen een volkomen vreemde. Het was of de asch van haar ontevredenheid en bittere woede had liggen smeulen en nu vlam gevat had.

„Gij schijnt het erg hard te hebben,” zei George Dawley deelnemend, maar een beetje verbaasd. Deze zonderlinge jonge vrouw, met die flauw gekleurde, aantrekkelijke oogen en een gezicht, dat hem deed denken aan een Russische danseres, die in dezen tijd Londen in geestdrift bracht — een schepseltje, dat bijna leelijk te noemen was — zij boezemde hem belang in. „Dus uw vader was in dienst van mijn familie? Zoudt gij graag willen dat ik er met mijn oon over sprak en hem vroeg of hij uw vader een andere betrekking kon geven? Hij staat aan het hoofd van de firma en hij logeert hier nu.”

Letty staarde hem sprakeloos aan. Zijn blauwe oogen keken haar onderzoekend en oprecht aan; op zijn welgemaakt, door de zon gebruind gezicht was vriendelijke en oprechte deelneming te lezen. Dat was nu een van diegenen, die Letty tot nu toe had beschouwd als haar vijanden — een van diegenen, die alles bezaten, terwijl zij niets had.

„Het zou nergens toe dienen,” zeide zij knorrig. „Mijn vader drinkt en dat verwondert mij niets. Hij heeft een akelig leven, zoo verschrikkelijk somber, altijd hetzelfde, maar hij is tenminste oud; hij heeft eens geleefd, maar ik ben jong. Ik ben pas een-en-twintig en ik heb nog niets van het leven genoten — niets. En dat is niet rechtvaardig — dat is wreed!” Haar stem eindigde in een snik. Zij kwam naar voren; zij was nu dicht bij George Dawley en hij zag haar prachtige, zwarte haar, en de woeste uitdrukking in haar fletse oogen en op haar roode lippen. Hij staarde haar een beetje uit het veld geslagen aan.

„Wel,” begon hij. „dat lijkt mij heel naar, maar als ik u kan helpen —

„Dat kunt u niet — dat kunt u niet!” viel zij hem in de rede. „Aan mijn vader is niets te doen. Bovendien, hij geeft er niet om. Hij is niet zooals ik. Hij is niet boos op de familie Dawley; hij is aan jullie gehecht en hij wil niet, dat ik jullie beschimp, hoewel jullie hem zoo slecht behandeld hebt. U kunt mijn vader niet helpen.” Zij hield plotseling stil. Weer richtte zij haar slanke gestalte rechtop, haar vreemde oogen waren op dezelfde hoogte als die van George.

„U kunt hem niet helpen,” herhaalde zij. „neen, dat kunt u niet.”

George stak plotseling zijn handen uit en greep de hare. „Kan ik u helpen?” vroeg hij een beetje verward. Hij was verbaasd over zichzelf; het was, alsof hij betooverd was — betooverd door deze fletse oogen, zwarte haren en bekoorlijke

roode lippen. Zij sprak niet, zij keek hem slechts aan; haar hand, dat voelde hij, omkleemde zijn sterke vingers. Haar oogen ontmoetten de zijne. George boog plotseling voorover; hij kustte Letty Manson op den mond.

HOOFDSTUK II.

Het avondmaal, dat bestond uit koud vleesch en salade, was klaargezet in de eetkamer van de Mansons en de heer Manson zat aan het boogvenster en tuurde naar den witten weg, terwijl hij op zijn dochter wachtte. Het was een groote, sombere man, met donker haar en donkere oogen; gebrek aan wilskracht had allen schijn van karakter en energie van zijn gelaatstrekken weggenomen en de mond had die slapheid, die zoo dikwijls den dronkaard verraaft. Hij was slordig gekleed en op zijn kleeren was het stempel van gebreklijken gedrukt.

De kamer, waarin hij zat, was even naargeestig als hijzelf. Letty mocht dan knap zijn, maar zij had er geen slag van, om het gezellig te maken. Het vuile tafelkleed, het slordige uiterlijk van de tafel zelf, het stof, dat zich had verzameld op de boeken en kranten op het buffet, het grauwe uiterlijk van het roode trijp, waarmee de stoelen bekleed waren en een wankelende rustbank legden getuigenis af van haar tekortkomingen als huishoudster.

Mijnheer Manson slaakte een zucht van verlichting, toen hij zijn dochter eindelijk in 't oog kreeg, een slanke, donkere figuur op den witten weg. Hij ging naar het stoffige, kleine portaal en maakte de deur voor haar open.

„Weet je, dat het al over acht is?” vroeg hij bijna klagend, „en je bent den heelen middag uitgeweest. Ik dacht al, dat je iets was overkomen.”

„En ik ben nieuwsgierig of u er iets om zoudt gegeven hebben,” antwoordde zijn dochter koel; zij volgde haar vader in de eetkamer, en overzag de tafel, terwijl zij haar neus optrok. „Koud vleesch, natuurlijk,” merkte zij zuchtend op. „Nu, ik heb geen honger dus komt het er niet op aan. Komt u aan tafel, vader.”

Zij ging zitten en begon het vleesch te snijden, het vleesch, waarop zij minachtend had gezinspeeld. Zij had mooie, zachte handen en zij sneed het netjes en goed. Haar vader, die heel weinig at, schonk in en maakte voor zichzelf een whisky met soda, met een buitengewoon groote hoeveelheid sterken drank. Maar Letty lette niet op hem; zooals haar vader dadelijk had opgemerkt, scheen zij afgetrokken en hij deed zijn voordeel met die afgetrokkenheid, die zeer zelden voorkwam, maar hem heel welkom was.

„Ik kan nagaan, waar je den heelen middag geweest bent, Let,” zei hij heel beminnelijk, terwijl hij tersluiks de whisky wat naar zich toetrok — „in het bosch.”

(Wordt Vervolg.)

Het snijden der carton-schablonen volgens de loodteekening.

©© ©©© ©©

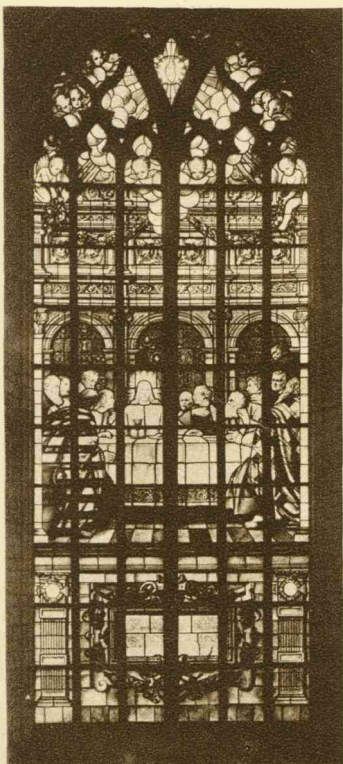
Glasbranden

Eenige technische bijzonderheden in woord en beeld.

©© ©©© ©©

Het snijden van het glas langs de schablonen.

Het nieuwe raam in de Groote Kerk te Rotterdam.

EEN oude kunst, die haar hoogtepunt bereikte eeuwen her in de schoone ramen der kerk te Gouda, herleeft. Het aantal beoefenaars neemt toe, het getal der kunstenaars, die zich eraan wijden, vermeerderd. De ramen in de Beurs te Amsterdam, in het Vredespaleis, in tal van kerken en niet minder de restauratie van oude ramen, zijn er getuigen van.

De glasschilderkunst bloeit weer.

Die herleving schijnt te inspireeren tot de navolging van een aloude gewoonte: de schenking van een kerkraam aan een kerkbestuur. En het is wel treffend dat dit juist plaats vindt in de meest rusteloze stad van ons land: Rotterdam. De heer J. Lipjes aldaar heeft namelijk aan de Groote Kerk een gebrandschilderd kerkraam aangeboden, dat geplaatst geworden is aan het einde van het hoog-rijzende koor. Behoudens een uiting van kunstzin is dit tevens een blijk van kunnen. Het raam toch is geheel in de ateliers van den heer Lipjes tot stand gekomen. Het ontwerp en de uitvoering werd opgedragen aan den glasschilder P. Blom, die een stemmingsvolle weergave van het Heilig Avondmaal als hoofdmotief bezigde.

Een arbeid van meer dan een jaar is noodig geweest alvorens het raam in zijn volle kleurenpracht tusschen de zware pilaren flonkerde. Die arbeid is te begrijpen als men de wording van een kerkraam nagaat. Daar is het begin het zwaarste voor den serieuzen kunstenaar: het motief. Soms ontstaat het door spontane inspiratie, doch meestentijds rijst het moeilijk uit de wisselende stemmingen van een ontvankelijke ziel. En is eenmaal tot het motief met vast-

heid besloten, dan wacht den glasschilder de eigenaardige moeilijkheid zijner kunst: de compositie van zijn motief te regelen naar den vorm der ramen en rekening te houden met traceeringen en spitsbogen. Daarbij past de karakteristiek van geschilderde ramen zich aan. Dat wil zeggen, dat de sprekende lijnen van de figuren en voorwerpen, kortom van het uitgebeelde grootendeels gevormd worden door de lodden banden, welke de stukken glas, waaruit het raam wordt samengesteld, verbinden. Daartoe wordt de ontwerp-teekening, die uit den aard der zaak op kleine schaal is, omgewerkt tot een „loodteekening”, waarbij de sprekende lijnen zwaar en dik worden neergezet op carton. De vaardige hand van een vakman snijdt volgens deze teekening schablonen en langs die schablonen glijdt de diamant over het glas. Rechte lijnen of bochten, 't is al gelijk. Zuiver volgens de gevolgde lijn knapt het glas af tot stukken van allerlei vorm en grootte.

Dat glas — het is het levend materiaal voor den glasschilder. Dat glas moet ruig zijn en niet spiegelglad — noch kleurloos; het moet tintelen en flonkeren, glanzen en reflecteren. Naast zulk glas is vensterglas koud, dood, zielloos. Talloos zijn de variaties in kleur en nuance van dit glas: in één kleur soms meer dan honderd tinten.

Op de gesneden stukken begint de schilder zijn arbeid. De uitbeelding wordt met bruine verf op den gekleurden ondergrond aangebracht. Echter worden ook de effen stukken overgeschilderd. Dat schilderen vindt plaats op een grooten lichtbak bij naar boven gereflecteerd licht, zoodat de schilder zijn arbeid bij doorzicht beschouwen kan.

Zie vervolg Pag. 8.